KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR DOMSTOLENS FJERDE AFDELING
16. marts 1988 *

I sag 44/88 R,

Henri de Compte, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet, ved juridisk konsulent F. Pasetti-Bombardella og P. Kyst, Europa-Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat M. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i L-2929 Luxembourg hos Europa-Parlamentets generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående udsættelse, indtil afsigelse af realitetsdom, med gennemførelsen af hovedsagen af en beslutning af 18. januar 1988, ved hvilken formanden for Europa-Parlamentet har pålagt sagsøgeren en disciplinær sanktion i form af degradation fra lønklasse A 3 til lønklasse A 7, løntrin 6,

har

FORMANDEN FOR DOMSTOLENS FJERDE AFDELING,

i henhold til procesreglementets artikel 9, stk. 4, og artikel 96,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 10. februar 1988, har de Compte, der er tjenestemand i Europa-Parlamentet, indgivet begæring om foreløbige forholdsregler i anledning af en beslutning truffet af formanden for Europa-Parlamentet den 18. januar 1988, ved hvilken der pålægges de Compte en disciplinær sanktion i form af degradation fra lønklasse A 3, løntrin 8, til lønklasse A 7, løntrin 6, idet formanden herved fulgte Disciplinærrådets enstemmige anbefaling. De klagepunkter, der gjordes gældende mod de Compte var følgende:

— embedsmisbrug ved udførelse af hvervet som regnskabsfører for Europa-Parlamentet og tilsidesættelse af forpligtelsen til at sørge for en god finansforvaltning;

— indskud på en konto oprettet i Midland Bank, London, den 21. juli 1981 af 400 000 UKL, der forrentedes med 16% p. a., hvilket beløb forblev indestående på kontoen uden begrundelse i tretten måneder, mens der ikke skete nogen tilsvarende postering i Europa-Parlamentets regnskaber i overensstemmelse med artikel 63 i finansforordningen og artiklerne 50 og 51 i gennemførelsesbestemmelserne;

— tilsidesættelse af forpligtelsen til forskriftsmæssig forvaltning af bevillinger til udbetalinger (finansforordningens artikler 20, stk. 2, 63, 64, stk. 2, og 70, stk. 1 og stk. 3);

— tilsidesættelse af forpligtelsen til kun at afholde udgifter mod fremlæggelse af behørig dokumentation, der skal opbevares.

2 Det fremgår af sagen, at formanden for Europa-Parlamentet den 14. januar 1983 meddelte de Compte, at der forelå en række forhold, der kunne begrunde, at der blev indledt en disciplinærsag mod ham.

3 Den 28. januar 1983 fandt der en høring sted i henhold til artikel 87 i vedtægten for tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), hvorunder de Compte fremsatte sine bemærkninger i nærværelse af Europa-Parlamentets generaldirektør for administration, personale og økonomi.

4 Den 13. april 1983 tilstillede formanden for Europa-Parlamentet i overensstemmelse med vedtægtens artikel 87, stk. 2, formanden for Disciplinærrådet en beretning vedrørende de klagepunkter, der var gjort gældende mod de Compte.

5 Disciplinærrådet afholdt flere møder i tiden 2. juni 1983 — 10. februar 1984. Sidstnævnte dag vedtog Disciplinærrådet med tre stemmer mod to en udtalelse om, at der skulle tildeles de Compte en irettesættelse, idet de to medlemmer, der var imod denne sanktion, foreslog, at han blev frifundet.

6 Den 8. marts 1984 gennemførtes høring af de Compte i henhold til artikel 7, sidste stykke, i bilag IX til vedtægten, ved ansættelsesmyndigheden, formanden for Europa-Parlamentet.

7 Den 16. marts 1984 besluttede formanden for Europa-Parlamentet at pålægge de Compte en disciplinær sanktion i form af fjernelse fra tjenesten uden nedsættelse eller frakendelse af retten til pension.

8 Den 21. marts 1984 forelagde de Compte formanden for Parlamentet en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, mod beslutningen om fjernelse fra tjenesten af 16. marts 1984; denne klage blev uddybet i en supplerende klage af 11. april 1984.

9 Den 10. april 1984 vedtog Europa-Parlamentet med et meget stort flertal at give de Compte decharge for regnskabsåret 1981.

10 Den 24. maj 1984 traf formanden for Europa-Parlamentet som svar på de Compte's klage og supplerende klage beslutning om ændring af sanktionen fjernelse fra tjenesten til sanktionen degradation til lønklasse A 7, løntrin 6. Denne beslutning er begrundet med henvisning til de grunde, der blev anført for den oprindelige sanktion fjernelse fra tjenesten.

11 Den 4. juni 1984 indbragte de Compte samtidig:

— en klage til formanden for Europa-Parlamentet, der støttes på, at en begrundelse, der indskrænker sig til en simpel henvisning til den oprindelige beslutning om fjernelse fra tjenesten ikke længere var tilstrækkelig, eftersom Europa-Parlamentet i mellemtiden havde meddelt de Compte decharge for det pågældende regnskabsår og dermed anerkendt, at hans embedsførelse havde været korrekt og ulastelig;

— søgsmål for Domstolen med påstand om annullation af nævnte beslutning af 24. maj 1984 om degradation;

— en begæring om foreløbige forholdsregler i form af udsættelse af gennemførelsen af nævnte beslutning indtil Domstolens afsigelse af realitetsdom.

12 Ved kendelse af 3. juli 1984 (141/84 R, Sml. s. 2575) traf formanden for Domstolens Tredje Afdeling bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen af 24. maj 1984 indtil afsigelse af realitetsdom.

13 Ved beslutning af 4. juli 1984 afviste formanden for Europa-Parlamentet sagsøgerens klage af 4. juni 1984.

14 Ved dom af 20. juni 1985 (141/84, Sml. s. 1951) fastslog Domstolen, at Disciplinærrådets behandling af sagen var behæftet med en væsentlig formmangel (vidneafhøringer uden den kritiserede tjenestemands eller dennes repræsentants tilstedeværelse), hvorfor den annullerede ansættelsesmyndighedens (Europa-Parlamentets) beslutning af 24. maj 1984.

15 Ved skrivelse af 24. juli 1985 har formanden for Europa-Parlamentet til Revisionsretten fremsendt en begæring fra Europa-Parlamentets budgetkontroludvalg om endnu en udtalelse om den mest egnede fremgangsmåde til opgørelse af den manko, der var konstateret i regnskabsrepræsentationens kassebeholdning for regnskabsåret 1982.

16 Revisionsretten har den 7. november 1985 afgivet udtalelse om, at regnskabsføreren og lederen af forskudsforvaltningen er ansvarlig i henhold til finansforordningens artikel 70.

17 Europa-Parlamentet har ved beslutning af 11. juli 1986 afslået at give sagsøgeren decharge for regnskabsåret 1982 »for så vidt angår forskelsbeløbet mellem den opgjorte kassebeholdning og det almindelige regnskabs angivelser, der beløber sig til 4 136 125 BFR«, og har anmodet formanden om at træffe de nødvendige foranstaltninger for at løse det uafgjorte spørgsmål herom.

18 Ved skrivelse af 9. december 1986 har ansættelsesmyndigheden over for sagsøgeren oplyst, at den agtede at indlede disciplinærsag mod ham.

19 Den 24. juni 1987 fik Disciplinærrådet endnu engang forelagt sagen på grundlag af den beretning, der var blevet tilstillet det den 13. april 1983.

20 Disciplinærrådet har i dets begrundede udtalelse af 27. november 1987 enstemmigt henstillet til formanden for Europa-Parlamentet at anvende vedtægtens artikel 86, stk. 2, litra e), (dvs. degradation) ud fra den betragtning, at en række af de forsømmelser, der lægges sagsøgeren til last, var godtgjort.

21 Ved beslutning af 18. januar 1988, der blev forkyndt ved skrivelse af samme dato og tillagt virkning fra den 1. februar 1988 besluttede formanden for Europa-Parlamentet at degradere sagsøgeren fra lønklasse A 3, løntrin 8, til lønklasse A 7, løntrin 6.

22 Sagsøgeren anlagde den 10. februar 1988 i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 4, og efter forudgående indgivelse af klage til ansættelsesmyndigheden i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten, sag med påstand om annullation af nævnte beslutning af 18. januar 1988 og indgav samtidig begæring om foreløbige forholdsregler i form af udsættelse af gennemførelsen af nævnte beslutning indtil afsigelse af realitetsdom.

23 Sagsøgeren har gjort gældende, at det krav om uopsættelighed, der skal være opfyldt for at træffe foreløbige forholdsregler i form af en udsættelse af gennemførelsen af en beslutning i det foreliggende tilfælde er opfyldt, idet begrundelsen er den samme som den, der blev pådømt ved Domstolens kendelse af 3. juli 1984 vedrørende den foregående disciplinærsag. Den betydelige og øjeblikkelige lønnedsættelse, som den trufne beslutning medfører for sagsøgeren, vil bevirke, at han, i den økonomiske situtión han er i, er nødt til at sælge i al fald én af de tre lejligheder, han ejer, meget hurtigt for at kunne honorere sine forskellige forpligtelser. For sagsøgtes vedkommende foreligger der omvendt ikke omstændigheder, der medfører uopsættelighed, for så vidt angår beslutningens gennemførelse. Eftersom Europa-Parlamentet har kunnet vente to år, før det indledte eller gentog disciplinærsagen efter nævnte dom af 20. juni 1985, kan det også vente med at gennemføre den anfægtede beslutning, indtil hovedsagen afgøres. Sagsøgeren har endelig tilføjet, at hans indtægtstab som følge af en gennemførelse af den omtvistede beslutning ville være i strid med princippet om retten til forsvar, idet han efter gennemførelsen ikke længere vil have tilstrækkelige midler til at afholde udgifterne til sine advokater.

24 At en foreløbig forholdsregel i form af udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning umiddelbart forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde fremgår ifølge sagsøgeren af en række faktiske forhold, der viser, at den drøftelse, der er i gang, i al fald har en lødig karakter og at hans synspunkt støttes på solide argumenter. Der er ifølge sagsøgeren tale om blandt andet følgende forhold:

— disciplinærsagen blev indledt og fortsat med urimelig forsinkelse;

— endvidere vedtog Europa-Parlamentet den 10. april 1984 med et meget stort flertal at give sagsøgeren decharge for regnskabsåret 1981, idet det herved henholdt sig til en rapport fra budgetkontroludvalget (Saby-rapporten);

— endelig er der i al fald grund til stærkt at betvivle, at der er et passende forhold mellem den pålagte disciplinærsanktion og de klagepunkter over for sagsøgeren, der er blevet lagt til grund.

25 Til spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger uopsættelighed, har Europa-Parlamentet bemærket, at et rent økonomisk tab i princippet ikke kan anses for uopretteligt eller vanskeligt opretteligt, når tabet senere vil kunne blive erstattet; det har Dom-

stolen gentagne gange fastslået. Sagsøgeren har ikke som under den tidligere sag om foreløbige forholdsregler godtgjort, at der foreligger særlige omstændigheder, der kan begrunde en fravigelse af denne praksis.

26 Europa-Parlamentet har vedrørende sagsøgerens argumentation om at der ikke skulle være tale om uopsættelighed for sagsøgte anført, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgte kan vente længere endnu, er uden betydning, og at det er spørgsmålet om, hvorvidt udsættelse af gennemførelsen af foranstaltningen er uopsættelig for sagsøgeren, der er afgørende, og det er absolut ikke godtgjort. Varigheden af disciplinærsagen har på ingen måde skadet sagsøgeren. Den har tværtimod givet ham en økonomisk fordel, eftersom degradationen af ham først får virkning fra den 1. februar 1988 og ikke som oprindelig bestemt den 15. juni 1984. Europa-Parlamentet har herudover anført, at det vil lide tab ved en udsættelse af sagen, for en anerkendelse af sagsøgerens argumentation vil føre til en næsten automatisk udsættelse af anvendelsen af disciplinærsanktioner overhovedet, når disse har økonomiske følger, og dette vil naturligvis kunne skade disciplinærordningens troværdighed og effektive anvendelse.

27 Europa-Parlamentet har vedrørende eventuelle faktiske og retlige grunde, der umiddelbart kan begrunde udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning, indskrænket sig til fremlæggelsen af blandt andet følgende oplysninger:

— den anfægtede beslutning blev ikke truffet efter udløbet af den fastsatte frist;

— sagsøgeren kan ikke påberåbe sig en vedtagelse om at give ham decharge i det omfang, denne decharge udtrykkeligt blev afvist for de tidsrum, disciplinærsagen vedrører;

— Saby-rapporten er ikke på noget tidspunkt blevet godtaget af budgetkontroludvalget eller af forsamlingen;

— sagen blev gennemført inden for en rimelig frist, når henses til dens indviklede spørgsmål og alvoren af de klagepunkter, der blev fremsat mod sagsøgeren;

— sagen er ikke behæftet med væsentlige formmangler, og der foreligger ikke nogen tilsidesættelse af retten til forsvar;

— der er ikke ført bevis for, at der har været tale om magtfordrejning;

— der er et passende forhold mellem den pålagte sanktion og alvoren af de fremførte klagepunkter.

28 Domstolen skal bemærke, at indbringelse af søgsmål for Domstolen ifølge EØF-Traktatens artikel 185 ikke har opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt. Endvidere kan den foreskrive andre nødvendige foreløbige forholdsregler.

29 Ifølge procesreglementets artikel 83, stk. 2, er en afgørelse om udsættelse af fuldbyrdelsen af en retsakt eller om andre foreløbige forholdsregler betinget af, at der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og grunde, hvorefter en sådan forholdsregel umiddelbart forekommer nødvendig.

30 Af Domstolens faste praksis fremgår, at afgørelser vedrørende uopsætteligheden af en foreløbig forholdsregel, jfr. procesreglementets artikel 83, stk. 2, må træffes ud fra en vurdering af, om det af hensyn til den part, der har fremsat begæring om en foreløbig forholdsregel, er nødvendigt at anordne den for at hindre et væsentligt og uoprettelig tab (jfr. herved kendelse af 6. februar 1986, Deufil GmbH & Co. KG, 310/85 R, Sml. s. 537).

31 Et rent økonomisk tab kan i princippet ikke anses for et uoprettelig eller blot vanskeligt afhjælpeligt tab, eftersom der vil kunne blive tale om en senere økonomisk erstatning for det, hvilket Domstolen flere gange har fastslået i sin praksis (kendelse af 17. september 1974, Vellozzi, 62/74 R, Sml. s. 895; kendelse af 22. maj 1980, Albini, 33/80 R, Sml. s. 1671; kendelse af 3. juli 1984, de Compte, 141/84 R, Sml. s. 2575). Det påhviler imidlertid Domstolen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler at undersøge den enkelte sags omstændigheder nærmere. Herved skal således prøves de omstændigheder, som gør det muligt at fastslå, om en øjeblikkelig gennemførelse af den beslutning, der er genstand for begæringen om udsættelse, kan tilføje sagsøgeren en uoprettelig skade, som ikke vil kunne afhjælpes, selv om beslutningen senere annulleres, og som på trods af sin midlertidige karakter står i misforhold til vedkommende institutions interesse i, at dens beslutninger gennemføres i overensstemmelse med Traktatens artikel 185, selv om de er genstand for en retssag (kendelse af 21. august 1980, Reichardt, 174/80 R, Sml. s. 2665).

32 Den omstændighed, at sagsøgeren tidligere under en sag om foreløbige forholdsregler har opnået en udsættelse af gennemførelsen ved den i denne sag afsagte kendelse af 3. juli 1984, kan ikke fritage ham for nu at dokumentere de forhold, der kan begrunde en fravigelse af det almindelige princip ifølge EØF-Traktatens artikel 185, eftersom der er forløbet mere end tre år efter afsigelsen af nævnte kendelse og de faktiske omstændigheder i denne tidligere sag om foreløbige forholdsregler og den nu verserende ikke er identiske.

33 De Compte har i nærværende sag til støtte for sin begæring om foreløbige forholdsregler fremlagt en opgørelse af sit privatbudgets udgifter, som han har ændret under sagen, og hvori han opgør alle de udgifter, han har, uden dog at dokumentere adskillige af opgørelsens udgiftsposter.

34 Sagsøgeren har således forelagt Domstolen attestation for, at han har optaget et lån mod pant i fast ejendom i SA Caisse hypothécaire de Luxembourg, der afdrages med en månedlig ydelse på 50 000 BFR samt attestation for et andet lån i banque du Crédit européen, der afdrages med 18 303 BFR månedligt og for en forskrivning på den sagsøgeren tilkommende løn på 26 473 BFR, men han har ikke givet oplysninger om grunden til stiftelsen af disse lån. De Compte har under sagen om foreløbige forholdsregler fremlagt dokumentation for en række udgifter som f. eks. husleje, brændstof til og vedligeholdelse af køretøj samt for ernæringsudgifter.

35 Sagsøgeren har stort set ikke i den fremlagte dokumentation kunnet klargøre sin økonomiske situation for Domstolen. Han har blandt andet ikke forelagt Domstolen bevis for værdien af de lejligheder, han ejer i Nice, Cagnes-sur-Mer og Conflans-Jarny, eller for de indtægter, han har kunnet have af dem, idet han i den forbindelse blot har udtalt sig i almindelighed og uden fremlæggelse overhovedet af oplysninger, der vil kunne danne elementer ved tilvejebringelse af et sådant bevis.

36 Da sagsøgeren således ikke har kunnet godtgøre, at der som krævet ifølge procesreglementets artikel 83, stk. 2, foreligger uopsættelighed, ses det ikke at være nødvendigt at efterprøve, om de påberåbte faktiske og retlige omstændigheder umiddelbart vil kunne begrunde afsigelse af kendelse om udsættelse af gennemførelsen.

37 Sagsøgerens begæring bør derfor afvises.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR FJERDE AFDELING

før endelig afgørelse træffes

efter at have hørt generaladvokaten:

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Luxembourg den 16. marts 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias
Formand for Fjerde Afdeling